В очах живе утома
Від кожної зими...
А зелень незнайома —
Мов запнута слізьми.
В гаї та у долини,
На видноту доріг
Нас кличуть знов щоднини
Береза і моріг, —
Щоб серце відпочило
Від натиску марнот,
Щоб возродилось тіло...
В найліпшу із погод
Червневі краєвиди
В полон, як стій, беруть:
За болотами, в житі,
Жінки удаль пливуть.
Пірнають, як у море,
Веселий ллється сміх.
Жита такі прозорі,
Що видно, як на гріх,
Всю наготу русалок...
Вогка імла зела
То ніжно, то зухвало
Торкає їх тіла.
Вплітається у коси
Проміння колосків:
Які зелені грози
Розносять житній спів,
Які знадливо-милі
Жінки в житах снують,
Які зелені хвилі
Голублять білу грудь!..

Як випаде удача,
Будь свідком цих забав,
Возрадуйсь, небораче,
Серед ясних купав:
"Нехай це древнє свято
Не зникне на селі,
Щоб вічно чарувати
Красою на землі.
На втіху жниварев і
Не виляжуть жита,
Цілющі, полудневі,
Безмежні — мов життя.
Нехай приходить літо,
Нехай ідуть жінки,
Щоб вічно молодіти,
До житньої ріки".

Перекладач: Анатолій Глущак